

חוק לתיקון דיני העונשין (עבירות זנות), תשכ"ב-1962 *

1. (א) (1) מי שמחייטו, כולה או מקצתה, דרך קבע או בתקופה כלשהי, על רוחיה של זונה;

סרסרות במעשי זנות

(2) מי שמקבל ביודעין מה שניתן בעד מעשה זנות של אשה או חלק ממה שניתן כאמור,

דינו — מאסר חמש שנים, ואם היתה האשה למטה מגיל 18 שנה, או שהיתה אשתו, בתו או בתו החורגת של העבריין או שהוא היה אפוטרופסה, מורה, מעבדה, ממונה עליה לפי דין או לפי הסכם, רופאה או עובד בית חולים שבו היא אושפזה — מאסר שבע שנים.

(ב) לענין סעיף זה אין נפקא מינה —

(1) אם הדבר שקיבל העבריין היה כסף, שווה כסף, שירות או טובת הנאה אחרת;

(2) אם קיבל את הדבר מהאשה או מאדם אחר;

(3) אם קיבל מה שניתן בעד מעשה זנות או חליפיו של מה שניתן.

(ג) גבר הגר עם זונה או שהוא רגיל להילות אליה דרך קבע או משתמש בפיקוחו או בהשפעתו עליה בדרך שיש בה כדי לסייע בידה או להכריחה לזנות, חזקה עליו שהוא חי על רוחיה, זולת אם הוכח היפוכו של דבר.

2. (א) (1) מי שמשדל אשה למעשה זנות עם אדם אחר;

שירדל למעשה זנות

(2) מי שמשתמש בכוח, בכפיה, באמצעי הרדמה או השכרה, באיומים או במרמה, כדי להביא אשה למעשה זנות עם אדם אחר;

(3) מי שמעכב אשה בכל דרך שהיא נגד רצונה בכית זנות או מעכב אותה במקום אחר כדי להביאה למעשה זנות,

דינו — מאסר חמש שנים, ואם היתה האשה למטה מגיל 18 שנה או שהיתה אשתו, בתו או בתו החורגת של העבריין או שהוא היה אפוטרופסה, מורה, מעבדה, ממונה עליה לפי דין או לפי הסכם, רופאה או עובד בית חולים שבו היא אושפזה — מאסר שבע שנים.

(ב) לענין סעיף קטן (א) אין נפקא מינה אם העבריין התכוון למעשה זנות בארץ או בחוץ-לארץ, ולענין פסקה (2) לסעיף קטן (א) אין נפקא מינה אם אמנם נתקיים מעשה הזנות.

3. המשדל אשה לעזוב את מקום מגוריה, והוא מתכוון בכך להביאה לידי עיסוק בזנות, דינו — מאסר חמש שנים, ואם היתה האשה למטה מגיל 18 שנה — מאסר שבע שנים. המשדל אשה לעזוב את הארץ והוא מתכוון בכך להביאה לידי עיסוק בזנות בחוץ-לארץ, דינו — מאסר שבע שנים.

שירדל לעסוק בזנות

4. לענין חוק זה אין נפקא מינה אם העבריין ידע או לא ידע שהאשה היתה למטה מגיל 18 שנה.

חוקת ידיעה

5. מי שמחזיק או מנהל מקום לשם עיסוק בזנות, דינו — מאסר חמש שנים.

החזקת מקום לשם זנות

* נתקבל בכנסת ביום י' באייר תשכ"ב (14 במאי 1962); הצעת החוק ודברי הסבר נתפרסמו בה"ח 494, תשכ"ב, עמ' 94.

6. מי שמשכיר או מחדש שכירות של מקום בידעו שהוא משמש או ישמש לאשה מקום למעשי זנות, דינו – מאסר ששה חדשים; והוא הדין במשכיר שאינו מפסיק השכרתו של מקום לאחר שנודע לו שהוא משמש כאמור, על אף שיש בידו זכות להפסיקה ולתבוע פינוי בשל כך.
- הגדרה 7. בחוק זה "מקום" – לרבות כלי רכב וכלי שיט.
- דין האשה 8. במשפט בשל עבירה לפי חוק זה בקשר למעשה זנות של אשה –
 (1) כשרה אותה אשה להעיד נגד בעלה ונגד הוריה;
 (2) אין רואים את האשה כשותפת לעבירה, אולם עדותה טעונה סיוע.
- שידול של אשה להעיד 9. מי שמשדל אשה שלא להעיד, במשפט בשל עבירה לפי חוק זה, בקשר למעשה זנות של אותה אשה, דינו – מאסר שלוש שנים, ואם עשה כן תוך שימוש בכוח, בכפייה, באמצעי הרדמה או השכרה, באיומים או במרמה, דינו – מאסר חמש שנים.
- מאסר חובה 10. מי שהורשע בעבירה לפי סעיפים 1, 2 או 3 לחוק זה, יוטל עליו עונש מאסר, אם כעונש יחיד ואם בצירוף עונש אחר, אך לא יוטל עליו מאסר על תנאי.
- תיקון חוק 11. בסעיף 4 (1) לפקודת השחרור בערבות, 1944¹, אחרי "לפקודת החוק הפלילי, 1936" יבוא "או לפי חוק לתיקון דיני העונשין (עבירות זנות), תשכ"ב-1962".
- ביטול 12. סעיפים 151, 161 (א), (ב) (ג), (ה), 162, 163, 164, 166, 170 ו-173 לפקודת החוק הפלילי, 1936² – בטלים.

דב יוסף
שר המשפטים

דוד בן-גוריון
ראש הממשלה

יצחק בן-צבי
נשיא המדינה

1 ע"ר 1944, תוס' 1 מס' 1350, עמ' 57.
 2 ע"ר 1936, תוס' 1 מס' 652, עמ' 263.

תיקון טעות

בחוק מילווה קליטה (הארכה), תשכ"ב-1962, שפורסם בספר החוקים 366, תשכ"ב, עמ' 60, בסעיף 8 (ב), במקום „א' בסיון תשכ"ב" צ"ל „ח' בסיון תשכ"ב".